

ADVERTIMENT

Aquest llibre no és un llibre normal i no ha de ser llegit com es fa normalment, és a dir, des de la primera fins a l'última pàgina. Si ho fas d'aquesta manera, la història no tindrà cap sentit, ja que els capítols que la componen han estat desordenats intencionadament perquè participis de manera activa en el relat. En els llibres d'*Escapistes* hauràs d'ajudar els personatges a resoldre els enigmes que es van trobant perquè la història pugui continuar.

Comença a llegir el text pel capítol 1. Al final veuràs el símbol d'un pany com aquest:

Això significa que, abans de continuar, has de fer alguna cosa. Potser és, simplement, anar a un altre capítol i continuar llegint. Però de vegades hauràs de prendre una decisió o, encara millor, resoldre un enigma. Al costat del pany hi ha unes indicacions per seguir la teva aventura.

Al llarg de la història també és possible que et trobis aquest símbol:

Això indica que hi ha un objecte disponible en l'inventari que trobaràs en la cinquena part del llibre (a partir de la pàgina 137). Pots llegir i consultar com has de combinar els objectes per descobrir elements ocults, però ves amb compte: no pots llegir cap referència als que encara no han aparegut en la història o als que ja has perdut.

És possible que, en enfrontar-te a algun dels molts enigmes del llibre, estiguis encallat i no sàpigues com has de continuar. Si això et passa, no et preocupis. La sisena part d'aquest llibre (pàgina 163) conté una col·lecció de pistes i la solució a tots els enigmes plantejats. Les pistes estan organitzades per nivells, de manera que tu mateix pots decidir quantes en vols fer servir o, fins i tot, si vols que la solució et sigui revelada. La dificultat d'avançar en aquesta aventura només depèn de tu.

Pot passar que, per resoldre els enigmes, tinguis la temptació d'escriure directament en les pàgines del llibre, o de doblegar-les o, fins i tot, de retallar-les. Encara que ningú no t'ho impedeix, t'aconsellem que no ho facis. Com a alternativa, pots fotocopiar la pàgina o copiar-la a mà, així evitaràs fer malbé aquest volum i possibilitaràs que algun altre lector —o tu mateix més endavant— pugui tornar a viure aquesta novel·la en bones condicions.

Una vegada hakis arribat al final d'aquesta història, potser voldràs saber com ho has fet i comprovar les teves habilitats com a escapista. Per a això hem afegit una última part (pàgina 177). Llegeix detingudament les instruccions que hi ha i emplena les dades que se't demanen per obtenir la teva puntuació.

Això és tot. No esperis més i endinsa't en aquesta apassionant aventura. Seràs capaç de superar el desafiament?

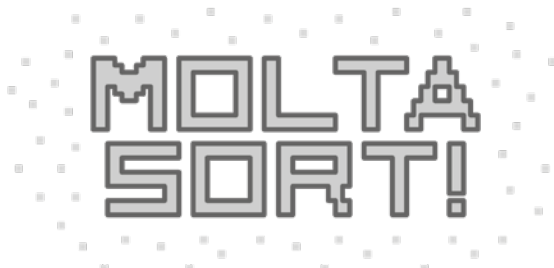
PRIMERA PART

LA HISTÒRIA

Estàs a punt d'assistir a la creació de la colla Escapistes. De seguida coneixeràs l'Emma, en Vic, la Lluna, en Rober i l'esquirol Pistatxos i veuràs com es reuneixen per desxifrar un enigma intrigant que els portarà a descobrir una misteriosa conspiració. En aquest camí, els nostres amics evitaran innumbrables perills i resoldran enigmes difícils.

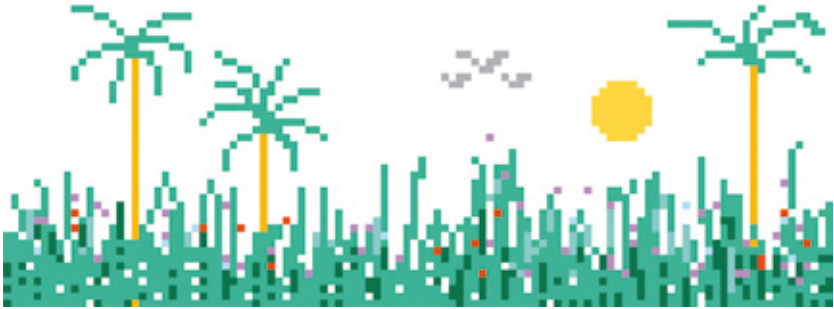
Quan estiguis preparat, ves a la pàgina 177 i segueix les instruccions per anar apuntant les penalitzacions durant la lectura, i poder calcular la teva puntuació d'escapista al final de l'aventura. Després, ves al capítol 1 i comença a llegir.

SEGONA PART

L'anunci

La recentment estrenada primavera havia regalat als habitants de Bocaclosa una tarda magnífica que molts es van afanyar a aprofitar. Els nois i les noies van sortir a jugar al parc (perquè, objectivament, venia més de gust sortir al parc que estar-se tancats a casa amb el nas enganxat a la televisió o a la consola); els joves van quedar per veure's a l'aire lliure i parlar de les seves coses i van ser molts els que van decidir sortir a fer una mica d'esport. En canvi, les persones grans van preferir fer una passejada pel bosc per estirar les cames, saludar els amics i trobar cares conegudes.

El bon temps contagiava el desig d'esprémer la vida al màxim.

L'Emma no era una excepció. En acabar les classes havia quedat amb les seves amigues, la Marla i l'Alexandra, per fer els deures i preparar l'examen de Llengua de la setmana vinent. En principi, la idea era anar a estudiar a casa de la Marla, que era la que es trobava més a prop de l'escola.

Però...

El sol... la brisa suau... el cel blau... la temperatura agradable...

Sabia tant de greu tancar-se a casa de la Marla...

Així que van improvisar i es van dirigir al quiosc del roserar. Van demanar tres sucus de fruites refrescants mentre cadascuna tractava de convèncer-se que el canvi d'entorn no afectaria el seu rendiment acadèmic i que treballarien igual que ho haurien fet a casa de la Marla.

Cosa que no va ser del tot veritat.

Els deures de l'endemà els havien acabat, això sí. Però l'examen de Llengua semblava tan llunyà... i s'estava tan bé allà...

Total, que estudiar, el que es diu estudiar, no van estudiar massa.

A l'hora acordada amb els seus pares (les sis en punt, per si algú té la curiositat), l'Emma es va acomiadar de les seves amigues i es va dirigir caminant a casa seva.

—Bona tarda! —va saludar alegrement en entrar.

—Bona! —va respondre una veu greu des del menjador.

No és que fos gaire greu, però, en qualsevol cas, era més greu que la de l'Emma, la de la seva mare o la del seu germà Vic. És a dir, que era la veu més greu de la casa, cosa que delatava a qui pertanyia.

—Hola, pare!

Es va acostar a la butaca on el seu pare fullejava el diari i li va fer un petó a la galta.

—Has plegat aviat! —va dir la noia—. Hi havia poca feina al museu?

—Estava tot molt tranquil i he decidit sortir abans. A més, la mare ha avisat que és ella qui arribarà tard. De manera que... avui cuino jo.

—No! —va fer broma l'Emma—. Per què ens tortureu així? En Vic i jo no hem fet res malament últimament! Tingueu pietat!

Potser els nostres lectors més desperts han obtingut prou informació de la breu conversa que acaba de tenir lloc. Però, per si de cas, sembla convenient que obrim uns quants parèntesis per explicar algunes coses.

Primer parèntesi: el pare de l'Emma, l'Ignasi Picard, és conservador del Museu d'Arqueologia de Bocaclosa. Té un horari... «flexible».

Segon parèntesi: el senyor Picard és arqueòleg, encara que no d'aquests que porten jaqueta de cuir, barret i fuet. Ell és més de llibres voluminosos i incomprendibles i de tornar-se boig per restes, pedretes i figuretes que pertanyen a no sé quina cultura antiga. Encara que, a vegades, sí que ha de participar en exploracions i ex-

cavacions i, aleshores, l'Emma no està segura de quin és el seu paper. Ah! I no és cert que cuini malament (de fet, tot el contrari), però a ella li agrada fer-lo enrabiard.

Tercer parèntesi: la mare de l'Emma, l'Amanda, és professora de Química a la Universitat. A vegades s'hi ha de quedar fins tard perquè està embolicada amb algun experiment i no el vol deixar a la meitat.

Quart parèntesi: mmm... Doncs... No. Ja està. De moment, amb els tres anteriors n'hi haurà prou.

—I què fas mentre arriba la fatídica hora de ficar-te entre olles i fogons per turmentar-nos? —va continuar preguntant l'Emma burleta.

—Doncs, mira —va respondre el seu pare, amb evident malestar—, havia pensat relaxar-me llegint el diari, però ha estat just el contrari.

—Alguna mala notícia?

—Noooo! Aquesta maleïda sopa de lletres, que no sé per on agafar-la. Fa una estona que m'hi he encallat i no soc capaç de trobar ni una paraula amb sentit.

—A veure...

L'Ignasi va agafar la pàgina en què hi havia la sopa de lletres i la va donar a la seva filla.

*Has trobat l'**objecte 1, la pàgina de diari**. La pots consultar en el teu inventari.*

—Que estrany! —va declarar l'Emma, després d'inspeccionar el full—. I com saps que és una sopa de lletres? Aquí no diu res.

—Quina altra cosa pot ser?

—No ho sé... Has vist aquests grups de lletres tan estranys que hi ha just a sota?

—Sí, però tampoc no els entenc. Els periodistes cuiden cada vegada menys la seva feina.

L'Emma es va sentir picada per la curiositat. El seu instint aventurer l'avisava que havia d'estar atenta.

—Crec que aquesta quadrícula amb lletres pot amagar un missatge secret —va sospitar—. Em deixes que m'emporti la pàgina?

—Fes-ne el que vulguis. Jo ja n'he tingut prou.

L'Emma va tornar a observar aquella quadrícula, decidida a descobrir el misteri que contenia.

Per continuar has de resoldre l'enigma de la quadrícula. La solució t'indicarà el número del capítol següent.

L'Emma i en Vic es van mirar l'un a l'altre.

—Els armariets! —van exclamar gairebé alhora.

—És clar —va corroborar en Vic—. Quan un fa esport, no pot portar a sobre la cartera, el moneder o les claus. I també es canvia de roba. On ho guarda? Als armariets, és evident.

Sense esperar ni un minut, es van disposar a entrar a l'edifici.

—Eh... —va dubtar en Vic davant de l'entrada—. Em marques?

—Què hi ha del teu abonament? —va preguntar l'Emma—. Els pares te'n van regalar un a principi de curs.

—El vaig canviar... per una miniatura d'un trol —va admetre el noi, posant-se vermell.

—Tens sort que jo tingui l'abonament VIP, que inclou un acompanyant...

El gimnàs de Bocaclosa era un formiguer d'activitat aquella tarda. Eren moltes les persones que havien

decidit dedicar el seu temps a cuidar la seva forma física i, per consegüent, la seva salut. La manera com vestien delatava l'activitat que pretenien fer, tant a dins de l'edifici del complex, com a les destacables pistes exteriors. Es veia una barreja alegre de membres d'equips de futbol, bàsquet i voleibol. Uns altres portaven raquetes de tennis i pàdel, i no faltaven els qui vestien un quimono per practicar alguna art marcial. I els alumnes de ball, esgrima, aeròbic i de les activitats més modernes, amb noms que canviaven cada dia, formaven una barreja vistosa i plena de colors.

—No sabia que això estava tan concorregut —va dir en Vic, una mica aclaparat.

—Hauries de venir més sovint, ja t'ho he dit —va insistir l'Emma.

Però en Vic no volia allargar la conversa en aquesta direcció, així que es va afanyar a recordar-li la qüestió que els havia portat fins allà.

—On són els armariets? —va preguntar.

—Ni tan sols saps això? —va respondre l'Emma, mirant cap al cel—. Els armariets són als vestidors, perquè la gent hi pugui deixar les seves coses mentre es dutxa.

—Té sentit. Per quin prefereixes començar? Nois o noies?

—Noies. Ens queda més a prop.

L'Emma va obrir la porta dels vestidors i en Vic va fer el gest d'entrar.

—Eh! —el va aturar en sec—. On vas?

Immers en la seva cerca del tresor, en Vic ni tan sols s'havia adonat del que havia intentat fer, que no era ni més ni menys que entrar al vestidor femení. Tot d'una, es va posar vermell.

—Jo... Ehhh... Això...

L'Emma va somriure en comprovar les dificultats del seu germà.

—Haurem de dividir-nos. Espera'm aquí fora.

La noia va entrar al vestidor i es va dirigir als armariets, que estaven disposats en columnes de dos.

Si el gimnàs era ple, els vestidors no eren una excepció. Allà es barrejaven els que ja havien acabat i buscaven una dutxa reparadora abans de tornar a casa amb els que encara no havien començat l'exercici. Entre tot aquell moviment, una cara va cridar l'atenció de l'Emma.

Es tractava d'una noia d'aproximadament la mateixa edat que el seu germà Vic, pàl·lida, prima i menuda. Tenia els cabells llargs i negres i li queien sobre els ulls de tal manera que semblava gairebé impossible que pogués veure res. Portava una roba de colors apagats, negres i grisos, i semblava estar fora de lloc, perquè ni s'estava preparant per fer exercici ni s'estava vestint per tornar a casa; es limitava a estar asseguda en un dels bancs, immòbil, amb la mirada perduda en l'infinit. L'Emma es va sentir temptada d'acostar-s'hi per preguntar-li si es trobava bé, però de seguida va recordar el seu objectiu i que en Vic l'esperava fora, així que va decidir centrar-se a buscar pistes.

Va observar els armariets. La secció central li va cridar l'atenció.

«Si en Vic i jo no ens hem equivocat», es va dir, «aquí hi ha un missatge amagat.» I es va disposar a esbrinar quin era.

Per continuar, has de resoldre l'enigma dels armariets. Observa'ls bé. La solució et donarà un nombre. El capítol següent és el resultat de dividir aquest nombre per 21.

En Vic no s'ho va pensar dues vegades i va pronunciar en veu alta la seva sospita:

—L'església! —va cridar de sobte.

L'Emma el va mirar estranyada, sense entendre quin raonament havia seguit per arribar a aquella conclusió.

—L'església? I per què l'església?

—No va ser allà on es van casar l'oncle Andreu i la tia Nerea?

—L'oncle Andreu...?

I llavors va comprendre el motiu de la confusió.

—«Cansar-se», Vic. «Cansar-se», i no pas «casar-se» —va corregir la noia—. Canvia una lletra, però el concepte és completament diferent.

En Vic es va posar vermell.

—Ups. Ho sento —va dir—. Llavors, suposo que no deu ser l'església. Quin altre lloc pot ser?

Has comès un error en resoldre l'enigma del capítol 6. Afegeix una penalització al teu marcador, torna enrere i pren una nova decisió.

Si hagués sortit d'aquell vestidor sol, segur que ho hauria fet amb expressió triomfant. Però el cas era que, sense moure ni un dit, un nou participant s'havia unit a la seva aventura, i en Vic no sabia gaire bé quina opinió tenia sobre aquest tema.

—Com ha anat? —va preguntar l'Emma.

—He obert l'armariet. Tinc...

—Hola, Emma —va intervenir en Rober.

—Vaja, Rober! Què hi fas, per aquí?

—Acabo de jugar un partit de bàsquet amb els meus amics i he vist el teu germà al vestidor. I tu?

—Doncs...

L'Emma va buscar amb la mirada en Vic, per saber si havia de confiar-li el seu secret. El seu germà es va encongir d'espatlles, indecís.

—Estem... hem vingut a...

—Han seguit la pista d'un missatge secret que l'Emma ha trobat en el diari —va apuntar la Lluna, amb la seva veu monòtona—. Jo els ajudo.

En Vic i l'Emma van mirar la noia sense saber com reaccionar.

—Un missatge secret! —va exclamar en Rober—. Que guai! Just el que sempre he desitjat! Puc acompanyar-vos?

De nou en Vic i l'Emma es van trobar sense saber què dir. Tots dos semblaven buscar l'autorització de l'altre sense resultat. A la fi, va ser l'Emma la que va prendre la iniciativa i va parlar:

—És clar —va dir no gaire convençuda.

—Genial! —En Rober estava entusiasmat—. Què fem ara?

—Què has trobat a l'armariet, Vic? —va preguntar l'Emma.

—Oh, sí. A l'armariet hi havia aquest full.

En Vic els el va ensenyar. Hi havia escrites un total de vint-i-vuit paraules, organitzades en files i columnes:

ENIGMAC	REASPOSTA	CORDI	ARMIC	PEEIX	SÍMBORL	
PREGGUNTA	ASECRET	ADREÇA	PERILLI	ANNUNCI	NÚVOLA	
SONLUCIÓ	PAUNY	LÒMGICA	MIESTERI	EQURACIÓ	COLLOA	
XIFRAC	ADIARI	PROBLEMAT	FOULL	MÒRBIL	CLAZU	CASE
SOASPITÓS	NROTA	PAISTA				

—Aquí hi ha un missatge amagat —va apuntar en Rober—. Ho pressento.

L'Emma va moure el cap en senyal d'assentiment.

—Llavors hem de trobar-lo —es va afanyar a dir.

Per continuar has de resoldre l'enigma de la llista de paraules. La solució inclou un nombre, que correspon al capítol següent.